

DUYÊN “TAM HẠP”

Cứ mỗi lần sắp sang năm mới là bà Tâm lo tìm lịch, coi tử vi rồi thông báo cho các con cháu, dâu rể nhất là đứa nào rơi đúng vào năm tuổi với những lời căn dặn rất kỹ càng. Bây giờ, đang vào tháng Giêng dương lịch, chỉ còn một tháng nữa là bước sang năm Tân Mão, bà Tâm đã gọi phôn dặn dò Duyên từ mấy tuần trước: “Năm nay là năm tuổi của thằng Sinh đó nghen, người ta nói “nam La Hầu, nữ Kế Đô”, đàn ông năm tuổi mà “gặp” sao La Hầu là nặng lắm nhưng năm nay nó “gặp” sao Kế Đô tuy có nhẹ hơn một chút nhưng cũng là sao hạn, nói nó coi chừng sức khoẻ với lại cẩn thận chuyện xe cộ. Tụi bây bên đạo không tin nhưng năm tuổi đứa nào má cũng cúng sao hạn, để giải bớt tai ương, bình hoạn, đỡ lắm con à.”

Anh Sinh, ông xã Duyên là người Bắc, Công giáo, ít chịu tin về bói toán tử vi. Lúc trước ở chung với gia đình vợ ba bốn năm, ông bà người Nam, theo đạo Phật, nghe bà nói về những việc cúng bái, kiêng cử riết anh chỉ biết... cười trừ. Bây giờ, ông bà đã ra ở nhà riêng với lý do là có bảy đứa con mà ở với đứa này thì đứa khác phân bì, cho nên ngoài ba đứa em của Duyên ở Utah, mỗi năm gặp một lần vào dịp Giáng Sinh hoặc Hè, còn lại bốn chị em Duyên ở vòng quanh Los Angeles, cứ thay nhau đến thăm, chớ ông bà đi chùa hoặc xuống phố Bolsa đi chợ, thăm bạn bè.

Duyên theo đúng sách vở “xuất giá tòng phu” nên đã là con chiên của Chúa từ sau ngày lên xe hoa, nhưng cũng vẫn nhớ nằm lòng những câu nói đã trở thành “phong dao tục ngữ” hay “sấm truyền” từ thuở còn ở nhà với mẹ: “Dần Thân Ty Hợi, Thìn Tuất Sửu Mùi, Tý Ngọ Mão Dậu là Tứ Hành Xung. Bốn

tuổi trong mỗi nhóm này xung khắc với nhau lắm, làm ăn hay sống chung với nhau thì... khó thọ, khó phát tài, phát lợi, các con ráng tránh ghen.” Trong khi đó, Duyên thấy gia đình của mình đã có sờ sờ “Tam Hành Xung” trước mắt là bà Tâm tuổi Hợi, hai đứa em của Duyên rơi ngay vào tuổi Thân và tuổi Dần. Vậy mà bao nhiêu năm qua, Duyên chưa thấy có “cái xung” nào trầm trọng xảy ra cả.

Năm Duyên 15 tuổi, nhà từ con hẻm nhỏ ở đường Phan Đình Phùng được dời ra căn phố lớn hai tầng ở đường Phan Chu Trinh, ngay khu trung tâm chợ Biên Hòa, con đường từ đầu dốc dẫn xuống bờ sông Đồng Nai, cả ngày lẫn đêm, lúc nào cũng rộn rịp tiếng người và xe cộ. Không còn những buổi đi về nhà ban đêm phải chạy thật nhanh trong con hẻm tối, khi nhìn trước sau không một bóng người đồng hành, để cố vượt qua khúc đường có cây me lớn, cành lá xum xuê, đối diện ngay cánh cửa sau nhà chị Kiêm, tiệm bán chạp phô, vì nghe đồn có người đã thấy con ma ngồi vắt vẻo trên cây me hát ru con vào lúc nửa khuya. Ngôi nhà mới đã cho chị em Duyên một luồng sinh khí mới. Cô Út Yên cũng được ra đời sau đó.

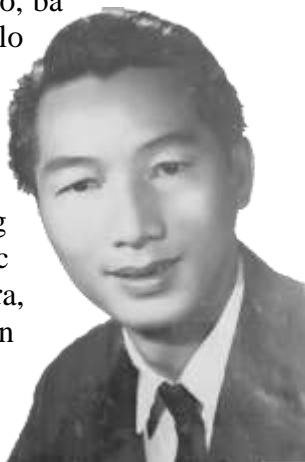
Ông bà Tâm ngày càng làm ăn phát đạt hơn. Con cái đều được học hành đỗ đạt, nên người. Một lần, khi phụ bà Tâm tính số lương cho thợ, Duyên nghe mẹ... tiết lộ: “Tao với ba mấy năm trong nhóm tuổi Tam Hạp ‘Hợi Mão Mùi. Có duyên nên làm ăn khá giả chỉ có tội là hay ‘khắc khẩu’ thôi.” Duyên tủm tỉm cười, quả thật, ba tuổi Mùi, mẹ tuổi Hợi coi như nhà đã có “nhị hạp”, vậy mà nói chuyện với nhau chừng đôi ba câu thì đã thấy không ổn rồi. Dù chỉ là những chuyện rất nhỏ nhặt, hai ông bà cũng cãi cọ vài câu mới chịu.

Bà tiếp tục kể thêm một lô tuổi “tam hạp” cho Duyên biết, nào

là: “Thân Tý Thìn, Sửu Ty Dậu, Dần Ngọ Tuất, Hợi Mão Mùi”, có duyên trong những tuổi này mới tốt con à!”

Dòng đời trôi chảy rất êm đềm trong mái gia đình vừa có “tam xung” lẫn “nhị hạp” của Duyên. Cuộc sống thật chan hòa, hạnh phúc nếu không có biến cố 30 tháng tư, với biết bao cảnh gia đình chia lìa, tan nát. Đôi lúc Duyên tự hỏi: những con người phải chịu số phận đó không biết là vì đã đến lúc gặp phải cái “vận số” được định sẵn do năm tuổi, hoặc tới hạn xung khắc của họ không? Hay là do chính lòng người và mưu toan của những kẻ vô thần? Với cuộc sống khó khăn, thay đổi từng ngày, ông Tâm phải đi học cải tạo, bà Tâm một mình đôn đáo tìm cách chạy lo cho ông về nhà và các con tìm đường vượt biển. May thay, hai năm sau khi ông Tâm trở về nhà, bà Tâm đã lo được 5 đứa con ra nước ngoài. Duyên và đứa em trai là một trong những chuyến của các năm cuối cùng trước khi các trại tị nạn bắt đầu đóng cửa, ngăn cấm, không nhận các thuyền nhân đến nữa.

Gặp lại Sinh ở trại tị nạn Indo, lúc hai người đang chờ phỏng vấn để đi định cư ở Mỹ. Duyên đã biết Sinh vài lần qua các bạn đồng nghiệp khi còn ở Việt Nam, nhưng chỉ là sơ giao với những câu thăm hỏi thông thường. Không nghĩ là duyên nợ nên Duyên rất ơ hờ với những lời trêu chọc của bạn bè cùng barrack. Cho đến khi nhận lời anh tỏ tình, Duyên vẫn còn hoang mang, ngần ngại. Và khi biết anh tuổi Mão, Duyên suýt bật cười vì chợt nhớ đến câu “thần chú” của mẹ ngày xưa: “Hợi Mão Mùi, là duyên tam hạp”. Mình là tuổi Mùi. Anh ấy là tuổi Mão, vậy là tốt duyên rồi! Nghĩ thế chứ không dám nói ra, với lại “yêu người chứ có phải yêu tuổi đâu”.

Nhưng sau một thời gian chuyện trò, quen biết, Duyên mới khám phá ra rằng anh Sinh và Duyên cũng có rất nhiều cái hạp nhau lắm! Anh thích nghe nhạc Trịnh, nhạc Vũ Thành An, Từ

Công Phụng, thích đọc sách, nghiên cứu thơ văn, xem phim tình cảm... Bài thơ, văn hay chuyện phim nào Duyên vừa mới “nhấp như” vài câu là anh đã tuôn ra một mạch. Tuyệt chiêu của anh là thuộc cả tập thơ *Tâm Tình Hiến Dâng* của Rabindranath Tagore mà Duyên rất “mê” từ thời trung học và cú thế, mỗi chiều anh tìm đến barrack Duyên, trò chuyện hoặc đọc những đoạn trong tập thơ mà anh tâm đắc cho Duyên nghe.

Mỗi tình đã nảy nở và lớn dần trong Duyên từ những “dây mơ rễ má” đó. Thời gian này, cô bạn thân của Duyên gửi cho tập thơ *Nguyễn Tất Nhiên* làm quà sinh nhật trên đảo, thế là có dịp cho những buổi tối thi nhạc giao duyên bên ánh đèn dầu dưới dãy bếp của barrack 35, trại Galang thật vô cùng... lãng mạn!

Đến lúc sang Mỹ, sau khi chấp nhận lời cầu hôn của Sinh, Duyên hơi lo ngại khi viết thư về báo tin và xin phép ba mẹ ở Việt Nam là Duyên sẽ theo chồng lần theo đạo. Để cho chắc ăn, Duyên còn nói rõ trong thư: “anh Sinh tuổi Mão, có duyên trong “tam hợp”, đừng lo má ơi!”. Không biết có phải vì thế mà ba mẹ Duyên viết thư qua trả lời đồng ý... cái rụp hay không? Bà còn khuyên: “Đạo nào cũng là đạo, miễn mình ăn hiền ở lành, biết tu thân tích đức con ơi!” Sau này, khi đã được qua Mỹ sum họp với các con, mỗi khi nói chuyện với Duyên, bà Tâm vẫn hay nhắc: “Con tuổi Mùi, thằng Toàn (con trai lớn) cũng tuổi Mùi, ả tuổi mẹ. Chồng con tuổi Mão, con Thúy (con gái thứ hai) cũng tuổi Mão, ả tuổi cha. Vậy mà tụi bây làm ăn không “phát” được thì má cũng không biết làm sao đây!” “Phát” ở đây, ý bà muốn nói là “ăn nên làm ra”, tạo nhiều của ăn của để. Điều này, đôi khi cũng làm Duyên thắc mắc: “Ừa, vậy là từ vi... trật lất, tại sao gia đình mình “tự” được toàn là những thứ “kiết” không, chứ đâu có cái nào “hung” đâu, mà sao không ... giàu như người ta vậy kia?”

Một số bạn bè, người thân khi nghe Duyên nói thế đã gạt phắt đi bảo: “Này, ông bà giàu có như thế mà còn đòi hỏi gì nữa, giàu hào của sao bằng hào con. Gia đình hạnh phúc, con cái đông đúc mà lại ngoan ngoãn, biết vâng lời, có tiền đến mấy cũng không mua được đâu nhé!” khiến Duyên giật mình. Quả thật, từ ngày lấy nhau đến giờ rất ít khi vợ chồng to tiếng với

nhau, chắc Sinh thuộc loại Mèo Tam Thở, nhũn nhặn, hiền lành, dễ tính nên cưng chiều vợ, mỗi khi Duyên giận thì Sinh luôn làm lành trước. Và khi Sinh nổi nóng thì Duyên... thổi cho nguội bằng cách... lặng thinh.

Với hai cô con gái, và hai cậu con trai, mỗi đứa cách nhau ba tuổi, đã đủ cho thời khóa biểu của Duyên đầy kín một ngày, nhưng bù lại chúng luôn thương yêu, lắng nghe và vâng lời ông bà, bố mẹ, chăm chỉ học hành, siêng năng tham gia các sinh hoạt tôn giáo, xã hội. Bốn đứa con là bốn “tác phẩm” tuyệt vời. Không phải là Duyên đang có một kho tàng châu báu đó sao? Năm ngoái, Duyên và Sinh vừa mừng Lễ Bạc, nhân dịp anniversary ngày cưới, cả nhà chụp chung một tấm hình với gương mặt ai cũng tươi cười rạng rỡ. Duyên nghe hạnh phúc tràn trề!

Vì vậy, sáng nay khi bà Tâm gọi sang để nhắc Duyên lát trưa qua chở bà đi chợ Việt Nam mua thức ăn, tiện thể xin quyền lịch *Tam Tông Miếu* (loại lịch bóc từng tờ) để bà coi ngày giờ, kiêng cử cho cả năm, Duyên đã cười vang trong phone và nói với mẹ rằng: “Má ơi, cái duyên “Tam Hạp” má nói hồi xưa đó coi vậy mà cũng... ứng nghiệm lắm đó nghe!”.

Bên kia đầu dây, bà Tâm chung hứng: “Ừa, mà chuyện gì vậy con?”

Tưởng Dung

THÁNG GIÊNG

(Cho con gái Anh Thư và Anh Thy vào Đại học ở Chicago)

Tháng Giêng đến phi trường O'Hare

Chỉ có bóng con và bóng mẹ

Sáng mùa đông nên lòng trắng xóa?

Môi se khô, đôi mắt ướt nhạt nhòa...

Chưa bao giờ con đi thật xa

Như lần này về nơi xứ lạ

Tiến con đi lòng đầy buốt giá

Lệ mừng rơi đưa con bước vào đời.

Chicago đón chân mẹ chơi vơi

Cũng như con lần đầu rời tổ ấm

Ngại từng tên phố, đường lạ lẫm

Nơi mai đây con ở lại một mình.

Trời sương mù, che khuất ánh bình minh

Nắng vẫn ngủ dưới hàng cây quanh quẽ

Tim đâu nữa những ngày bên gối mẹ

Cánh chim non giờ bay bổng biệt ngàn.

Tháng Giêng, mùa đông đến nhẹ nhàng

Trên dấu tuyết, giữa sân trường im vắng

"Windy City", niềm tin yêu, hy vọng

Là tương lai con ấp ủ, chờ mong.

Mai mẹ về, con nhắn nhủ gì không?

Nhớ Cali, chắc đây trong giấc mộng?

Con sẽ quên những ngày mưa xứ lạnh

Sẽ luyện lưu "thành phố Gió" yên lành.

Đông sẽ tàn, xuân về trời lại xanh.

Giọt sương mai tan nỗi nhớ long lanh.

Bước thênh thang, con say đời vẫy gọi

Mẹ sẽ cười thay giòng lệ mừng rơi!

Tuông Dung